

Zaak C-398/23

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing krachtens artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

29 juni 2023

Verwijzende rechter:

Sofiyski gradski sad (Bulgarije)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

29 juni 2023

Verdachte in de procedure

PT

Voorwerp van het hoofdgeding

Strafprocedure met aanklacht tegen 41 personen wegens het leidinggeven en deelnemen aan een criminele organisatie voor de distributie van drugs.

Voorwerp en rechtsgrondslag van de prejudiciële verwijzing

Uitlegging van de artikelen 4 en 5 van kaderbesluit 2004/757/JBZ, artikel 4 van kaderbesluit 2008/841/JBZ, artikel 6 van richtlijn 2012/13/EU alsmede de artikelen 20, 47, 48 en 52 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie.

Prejudiciële vragen

Is een nationale wet waarin is bepaald dat een schikking waarbij de strafprocedure wordt beëindigd tijdens de gerechtelijke fase van deze procedure, uitsluitend kan worden goedgekeurd wanneer alle medeverdachten en hun raadslieden met die schikking hebben ingestemd, terwijl deze instemming niet vereist is tijdens de voorbereidende fase van de strafprocedure, verenigbaar met artikel 4, lid 1, en artikel 5 van kaderbesluit 2004/757/JBZ alsook met artikel 4 van kaderbesluit

2008/841/JBZ juncto artikel 20 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie?

Is een nationale wet waarin de mogelijkheid van een verdachte om de inhoud van een door hem getroffen schikking (waarbij hem een lagere straf wordt opgelegd) door de rechter te laten toetsen wordt beperkt, waarbij de beperking erin bestaat dat de instemming van de medeverdachten moet worden verkregen, verenigbaar met artikel 4, lid 1, van kaderbesluit 2004/757/JBZ junctis artikel 48, lid 2, en artikel 52, lid 1, van het Handvest?

Is een nationale wet waarin is bepaald dat die beperking ook geldt nadat aan de verdachte gedetailleerde informatie over de beschuldiging is verstrekt, verenigbaar met artikel 6, lid 3, junctis artikel 6, lid 1, van richtlijn 2012/13/EU alsook artikel 47, lid 1, en artikel 52, lid 1, van het Handvest?

Unierechtelijke bepalingen en rechtspraak

Verdrag betreffende de Europese Unie (hierna: „VEU”)

Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: „Handvest”)

Kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB 2004, L 335, blz. 8) (hierna: „kaderbesluit 2004/757”)

Kaderbesluit 2008/841/JBZ van de Raad van 24 oktober 2008 ter bestrijding van georganiseerde criminaliteit (PB 2008, L 300, blz. 42) (hierna: „kaderbesluit 2008/841”)

Richtlijn 2012/13/EU van het Europees Parlement en de Raad van 22 mei 2012 betreffende het recht op informatie in strafprocedures (PB 2012, L 142, blz. 1) (hierna: „richtlijn 2012/13”)

Arrest van 6 juni 2023, O. G. (Europees aanhoudingsbevel tegen een onderdaan van een derde land) (C-700/21, EU:C:2023:444) (hierna: „arrest O. G.”)

Arrest van 13 juni 2019, Moro (C-646/17, EU:C:2019:489) (hierna: „arrest Moro”)

Bepalingen van nationaal recht

Nationaal procesrecht – Nakazatelno-protsesualen kodeks (Bulgaars wetboek van strafvordering; hierna: „NPK”) – artikel 381 (schikking tussen de openbare aanklager en de raadsman van de beklaagde tijdens de fase van het opsporingsonderzoek met het oog op de beëindiging van de zaak), artikel 382 (goedkeuring door de rechter van de schikking tijdens de fase van het

opsporingsonderzoek), artikel 384 (goedkeuring door de rechter van de schikking tussen de openbare aanklager en de raadsman van de verdachte tijdens de gerechtelijke fase met het oog op de beëindiging van de zaak), artikel 383 (gelijkstelling van de gevolgen van een goedgekeurde schikking met die van een onherroepelijk vonnis), artikel 118, lid 1, punt 1 (verhoor van een beklaagde/verdachte als getuige over het feit dat de procedure door een schikking/onherroepelijk vonnis is afgesloten), artikel 120, lid 1, tweede stip (plichten van de getuige).

Terminologie ten behoeve van het verzoek om een prejudiciële beslissing

„Beklaagde”: degene die tijdens de fase van het opsporingsonderzoek strafrechtelijk aansprakelijk wordt gesteld door een uitdrukkelijke rechtshandeling (beslissing dat een persoon als beklaagde wordt aangemerkt) waarin het strafbare feit dat ten laste wordt gelegd en de wettelijke kwalificatie ervan worden vermeld en de beklaagde in algemene bewoordingen in kennis wordt gesteld van de tegen hem bestaande verdenking.

„Fase van het opsporingsonderzoek”: de voorbereidende fase van de strafprocedure waarin bewijsmateriaal wordt verzameld en de openbare aanklager beslist of er een tenlastelegging bij de rechter wordt ingediend.

„Verdachte”: degene (beklaagde tijdens de fase van het opsporingsonderzoek) tegen wie bij de rechter een tenlastelegging is ingebracht (gerechtelijke fase) waarin de feitelijke en juridische gronden voor de aanklacht uitvoerig zijn beschreven.

„Gerechtelijke fase”: de eigenlijke centrale fase van de strafprocedure die wordt ingeleid door indiening van de tenlastelegging bij de rechter door de openbare aanklager.

Schikking

Indien de beklaagde/verdachte erkent schuldig te zijn aan het hem ten laste gelegde feit, kan zijn raadsman een schikking treffen met de openbare aanklager (artikel 381, lid 1, en artikel 384 NPK). Wanneer er sprake is van meerdere beklaagden/verdachten, kan door elk van hen afzonderlijk en zelfstandig een dergelijke schikking worden getroffen (artikel 381, lid 7, en artikel 384 NPK).

Deze schikking komt in de plaats van de uitspraak ten gronde. In de schikking worden alle punten geregeld die in de uitspraak ten gronde (het strafvonnis) zouden moeten worden vermeld, te weten het door de beklaagde/verdachte gepleegde feit en de wettelijke kwalificatie ervan, alsmede de aard en de hoogte van de strafmaat (en ook andere punten) (artikel 381, lid 5, en artikel 384 NPK).

In de schikking wordt vaak een straf overeengekomen die lager is dan de straf die zou zijn opgelegd wanneer de zaak volgens de gewone strafprocedure zou zijn behandeld (artikel 381, lid 4, en artikel 384 NPK).

De schikking wordt ondertekend door de openbare aanklager en de raadsman. Wanneer de beklaagde/verdachte instemt met de schikking, wordt deze ook door hem ondertekend. Bovendien ziet hij af van de behandeling van de zaak volgens de gewone strafprocedure (artikel 381, lid 6, en artikel 384 NPK).

Vervolgens verzoeken de partijen (bij de schikking) de rechter om die schikking goed te keuren (artikel 382, lid 1, en artikel 384 NPK). Indien de rechter de schikking rechtmatig acht, keurt hij haar goed (artikel 382, lid 7, en artikel 384 NPK).

Een schikking kan zowel tijdens de fase van het opsporingsonderzoek als tijdens de gerechtelijke fase van een strafprocedure worden getroffen (artikelen 381 en 384 NPK).

Indien de schikking tijdens de fase van het opsporingsonderzoek wordt getroffen (dat wil zeggen nadat de raadsman, zoals boven uiteengezet, middels de beslissing dat een persoon als beklaagde wordt aangemerkt, in kennis is gesteld van de hoofdlijnen van de beschuldiging), is het voldoende dat alleen de openbare aanklager, de raadsman en de beklaagde ermee instemmen zonder dat de medebeklaagden en hun raadsliden toestemming moeten geven voor de schikking (artikel 381, lid 6, NPK).

Wordt de schikking tijdens de gerechtelijke fase getroffen (dat wil zeggen nadat de tenlastelegging bij de rechter is ingediend en aan de raadsman en de verdachte is betekend), is ook de toestemming van alle bij de gerechtelijke procedure betrokken partijen vereist, met inbegrip van de medeverdachten en hun raadsliden (artikel 384, lid 3, NPK).

In het onderhavige geval is namelijk ingevolge artikel 384, lid 3, NPK voor de goedkeuring van de door PT getroffen schikking vereist dat de 39 andere medeverdachten en hun raadsliden met deze schikking instemmen.

Een schikking die tijdens de fase van het opsporingsonderzoek of de gerechtelijke fase van de strafprocedure door de rechter is goedgekeurd heeft dezelfde werking als een onherroepelijk vonnis (artikel 383, lid 1, NPK), zodat de beklaagde/verdachte, wiens procedure bij schikking is beëindigd, in de betreffende procedure (dat ten aanzien van de medebeklaagden/medeverdachten wordt voortgezet) als getuige kan worden verhoord (artikel 118, lid 1, punt 1, NPK).

De getuige is (in tegenstelling tot de beklaagde/verdachte die het recht heeft om te zwijgen) verplicht om alles te vertellen wat hij van de zaak weet (artikel 120, lid 1, tweede stip, NPK) en kan uitsluitend in uitzonderingsgevallen weigeren om een verklaring af te leggen.

Korte uiteenzetting van de feiten en van de procedure

- 1 Tegen 41 personen is strafvervolging ingesteld wegens het leidinggeven en deelnemen aan een criminele organisatie met het doel zich te verrijken door de distributie van drugs, te weten cocaïne, heroïne, marihuana, amfetamine, metamfetamine en MDMA. Een van deze personen is PT en een andere is SD. Bovendien is een beschuldiging wegens bijkomende strafbare feiten ingebracht, namelijk tegen PT dat hij in het bezit was cocaïne met het oog op de distributie ervan en tegen SD dat hij marihuana heeft geteeld ten behoeve van deze criminele organisatie.
- 2 Oorspronkelijk is op 25 maart 2020 een tenlastelegging ingediend, maar is de zaak om procedurele redenen – namelijk wegens de onduidelijke inhoud ervan waardoor de beklaagden niet konden begrijpen wat hun te laste werd gelegd – naar de openbare aanklager terugverwezen met het oog op het herstel van gebreken in de tenlastelegging.
- 3 Tijdens de fase van het opsporingsonderzoek hebben de openbare aanklager en raadsman van SD op 26 augustus 2020 een schikking getroffen waarbij SD zijn schuld erkende in ruil voor strafvermindering.

Om de toestemming van de 40 medebeklaagden voor de goedkeuring van de schikking is niet verzocht.

De rechter (die niet de verwijzende rechter is) heeft de schikking op 1 september 2020 goedgekeurd.

- 4 Op 28 augustus 2020 heeft de Spetsializirana prokuratura (bijzonder openbare aanklager, Bulgarije) een nieuwe, gecorrigeerde versie van de tenlastelegging ingediend. De gerechtelijke procedure is opnieuw aanhangig gemaakt bij de verwijzende rechter. Deze keer werd geoordeeld dat de tenlastelegging duidelijk en gedetailleerd was en geschikt voor de inleiding van de gerechtelijke procedure.
- 5 Na kennis te hebben genomen van deze nieuwe, gecorrigeerde tenlastelegging heeft PT verzocht om een schikking waarin hij zijn schuld erkent en aan hem een lagere straf wordt opgelegd. Om die reden hebben de openbare aanklager en de raadsman van PT op 17 november 2020 een schikking getroffen, waarbij PT erkende schuldig te zijn. Er werd een voorwaardelijke vrijheidsstraf van drie jaar met een proeftijd van vijf jaar overeengekomen. Aangezien de toestemming van alle medeverdachten en hun raadslieden ontbrak, weigerde een andere rechtsprekende formatie (die niet de verwijzende rechter is) op 21 januari 2020 om deze schikking goed te keuren.
- 6 Op 10 mei 2022 hebben de openbare aanklager en de raadsman van PT opnieuw dezelfde schikking getroffen. Onder verwijzing naar bepalingen van het Unierecht verzochten zij dat de medeverdachten niet worden gevraagd om toestemming voor de goedkeuring van de schikking.

- 7 Een andere rechtsprekende formatie (die niet de verwijzende rechter is) stelde op 18 mei 2022 vast dat voor de goedkeuring van de schikking de toestemming van de andere betrokkenen vereist is en oordeelde om die reden dat de goedkeuring niet kan worden verleend (zonder de 39 andere medeverdachten van de schikking in kennis te stellen en hun toestemming te vragen).
- 8 Op dezelfde dag, meteen na de weigering om de schikking goed te keuren, bevestigden de partijen die bij de schikking betrokken waren – de openbare aanklager, PT en zijn raadsman – de verwijzende rechter dat zij een dergelijke schikking wensen te treffen. Zij bevestigden met name ook hun opvatting dat de toestemming van de medeverdachten niet vereist is voor de goedkeuring van deze schikking.
- 9 De verwijzende rechter merkt op dat de tweede schikking werd afgewezen op grond dat de medeverdachten en hun raadslieden daarmee niet hadden ingestemd, hoewel zij niet eens om een standpunt ter zake waren verzocht. In het bijzonder kan het feit dat voor de eerste schikking van 17 november 2020 een dergelijke toestemming ontbrak op zichzelf niet betekenen dat niet wordt ingestemd met de tweede schikking van 10 mei 2022.

Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzing

- 10 In het onderhavige geval moet de verwijzende rechter beoordelen of vereist is dat de 39 andere medeverdachten instemmen met de schikking die de raadsman van PT en de openbare aanklager hebben getroffen in de bij hem aanhangige strafprocedure wegens het deelnemen aan een criminele organisatie voor de distributie van drugs en het bezit van drugs met het oog op de distributie ervan.
- 11 In dit verband heeft de verwijzende rechter reeds een verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend in zaak C-423/22, die nog aanhangig is, maar heeft gelet op de nieuwe rechtspraak van het Hof in arrest O. G. beslist om dezelfde vraag vanuit een andere invalshoek te stellen.
- 12 Aangezien de uitlegging die thans wordt verzocht betrekking heeft op bepalingen van het Handvest (de artikelen 20 en 47) en uitsluitend kan worden gehanteerd in de gevallen waarin het Unierecht van toepassing is, formuleert de verwijzende rechter in dit verband specifieke overwegingen.
- 13 Daar het rechtsfiguur van de schikking een middel is om een straf op te leggen, valt het onder de werkingssfeer van artikel 4, lid 1, van kaderbesluit 2004/757 die de aard en de strafmaat voor strafbare feiten in verband met het bezit van drugs met het oog op de distributie ervan betreft en vereist dat de sanctie doeltreffend, evenredig en afschrikkend is.
- 14 Bovendien is de verwijzende rechter van oordeel dat de schikking ook een maatregel is in de zin van artikel 5 van het kaderbesluit 2004/757 en artikel 4 van kaderbesluit 2008/841, die voorzien in de mogelijkheid om een lagere straf op te

leggen in het geval dat de beklaagde/verdachte medewerking verleent. In dit verband merkt hij op dat de schikking een juridisch instrument is om een einde te maken aan de criminele handelingen van de beklaagde/verdachte en hem in staat stelt om een als bewijs dienende verklaring af te leggen over de handelingen van de medeverdachten, voor zover is voorzien dat hij op een later moment na goedkeuring van de schikking als getuige zal worden verhoord.

- 15 Om deze redenen is de verwijzende rechter van oordeel dat de schikking als nationaal rechtsfiguur – ongeacht het feit dat de nationale bepalingen vóór de vaststelling van de kaderbesluiten zijn ingevoerd – een omzetting vormt van de overeenkomstige bepalingen van kaderbesluit 2004/757 (artikel 4, lid 1, en artikel 5) en kaderbesluit 2008/841 (artikel 4), en dat het Handvest dus van toepassing is.

Eerste prejudiciële vraag

- 16 Met de eerste vraag wenst de verwijzende rechter te vernemen of de nationale regeling betreffende de schikking, waarbij in wezen artikel 4, lid 1, en artikel 5 van kaderbesluit 2004/757 en artikel 4 van kaderbesluit 2008/841 worden omgezet, beantwoordt aan het in artikel 20 van het Handvest verankerde vereiste van gelijkheid voor de wet.
- 17 De verwijzende rechter verwijst naar de rechtspraak van het Hof die inhoudt dat de beoordelingsmarge van de lidstaat bij de omzetting niet onbepaald is en de in artikel 6, lid 1, VEU neergelegde fundamentele beginselen, waaronder het in artikel 20 van het Handvest bedoelde beginsel van gelijkheid voor de wet, moeten worden geëerbiedigd (arrest O. G, punten 39 en 40). Dit beginsel verlangt dat vergelijkbare situaties niet verschillend en verschillende situaties niet gelijk worden behandeld, tenzij een dergelijke behandeling objectief gerechtvaardigd is.
- 18 In dit verband overweegt de verwijzende rechter dat de beklaagden en verdachten gelijkwaardige gerechtvaardigde belangen hebben bij het treffen van een schikking. Zij bevinden zich wat het voorwerp, de doelstelling en de beginselen van de nationale regeling in een vergelijkbare situatie en worden, hoewel zij op dezelfde wijze binnen de werkingssfeer van de kaderbesluiten 2005/757 en 2008/841 vallen waarvan de bepalingen geen onderscheid maken tussen een schikking die tijdens de fase van het opsporingsonderzoek en die tijdens de gerechtelijke fase van de procedure is getroffen, verschillend behandeld.
- 19 De verwijzende rechter zet uiteen dat in de nationale rechtsregel betreffende de schikking uitsluitend ten aanzien van de gerechtelijke fase met betrekking tot de verdachte is bepaald dat de toestemming van de medeverdachten en hun raadslieden vereist is. De rechter die over de schikking een beslissing moet nemen, is niet bevoegd om rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het individuele geval te beoordelen of die toestemming van de medeverdachten moet worden verkregen (dat wil zeggen dat dit een noodzakelijke voorwaarde is) of niet.

Tweede prejudiciële vraag

- 20 Met de tweede vraag wenst de verwijzende rechter te vernemen of de nationale regeling betreffende de schikking in de gerechtelijke fase een beperking vormt van de door artikel 48 van het Handvest gewaarborgde rechten van de verdediging, die aan een verdachte als PT in het Unierecht door artikel 4, lid 1, van kaderbesluit 2004/757 worden toegekend en, zo ja, of een dergelijke beperking verenigbaar is met artikel 52 van het Handvest.
- 21 De verwijzende rechter merkt in dit verband op dat het begrip „rechten van de verdediging” in artikel 48, lid 2, van het Handvest niet naar het nationale recht verwijst, maar een autonome betekenis heeft, zodat uitsluitend het Hof kan beoordelen of de (tijdens de fase van het opsporingsonderzoek of tijdens de gerechtelijke fase getroffen) schikking naar Bulgaars recht een rechtsmiddel vormt en of de doeltreffendheid ervan rechtmatig wordt beperkt.
- 22 Ongeacht tegenstrijdige en niet-bindende nationale rechtspraak van de Varhoven kasatsionen sad (hoogste rechter in burgerlijke en strafzaken, Bulgarije; hierna: „VKS”) over het recht van de beklaagde/verdachte om een schikking te treffen, is de verwijzende rechter van oordeel dat het in casu juist om dit recht gaat, aangezien de rechter bij wie de schikking aanhangig is verplicht is over de inhoud ervan een beslissing te geven en de schikking voorziet in de oplegging van een lagere straf (strafvermindering).
- 23 Gelet op voorgaande vormt, volgens de verwijzende rechter, de nationale regeling betreffende de schikking in de gerechtelijke fase (artikel 384, lid 3, NPK) een aanzienlijke beperking van deze maatregel die daardoor zijn doeltreffendheid verliest. In casu lijkt het onmogelijk om de toestemming van de 39 andere medeverdachten te verkrijgen zodat in voorkomend geval de in de schikking vastgelegde straf aan PT kan worden opgelegd, die lager is dan de straf die hij zou krijgen wanneer de procedure met een veroordeling eindigt.
- 24 Volgens de verwijzende rechter houdt de thans aan de orde zijnde beperking van het treffen van een schikking tijdens de gerechtelijke fase, zelfs indien deze beperking bij wet is gesteld, geen verband met doelstellingen van algemeen belang of met de vereisten van de bescherming van de rechten en belangen van anderen in de zin van artikel 52 van het Handvest, te meer daar er in de onderhavige procedure geen benadeelde partijen zijn.
- 25 De verwijzende rechter is van oordeel dat de belangen van de medeverdachten niet onder de werkingssfeer van artikel 52 van het Handvest vallen, voor zover zij er belang bij hebben zich te verzetten tegen de schikking van PT die later tegen hen kan getuigen. Dit belang is dus niet gerechtvaardigd.

Derde prejudiciële vraag

- 26 Met de derde vraag wenst de verwijzende rechter te vernemen of de nationale regeling betreffende de schikking tijdens de gerechtelijke fase ook een beperking

vormt van het recht op een doeltreffende voorziening in rechte, doordat een door artikel 47 van het Handvest gewaarborgd recht dat in het Unierecht door artikel 6, lid 3, van richtlijn 2012/13 wordt toegekend aan een verdachte als PT wordt beperkt en, zo ja, of een dergelijke beperking verenigbaar is met artikel 52 van het Handvest.

- 27 Volgens de verwijzende rechter is de nationale regeling betreffende de schikking tijdens de gerechtelijke fase (artikel 384, lid 3, NPK) een gebrekkige omzetting van artikel 6, lid 1, van richtlijn 2012/13.
- 28 De toepassing van de nationale bepaling op grond waarvan een beklaagde slechts in de fase van het opsporingsonderzoek zonder toestemming van de medebeklaagden een schikking kan treffen, maar in de gerechtelijke fase een dergelijke toestemming moet verkrijgen, heeft het volgende resultaat: door overeenkomstig artikel 6, lid 3, van richtlijn 2012/13 gebruik te maken van zijn recht op toegang tot de volledige tekst van de tenlastelegging, verliest hij de mogelijkheid om een schikking te treffen zonder dat de medeverdachten daarmee instemmen.
- 29 Een beklaagde die akkoord gaat met de meer algemene beschrijving van de beschuldiging in de beslissing waarin hij als beklaagde wordt aangemerkt, en enkel op grond van de daarin vervatte gedeeltelijke informatie een schikking treft, kan een rechterlijke toetsing van deze schikking verkrijgen zonder afhankelijk te zijn van de toestemming van de medebeklaagden. Wanneer hij echter wacht tot hij de tenlastelegging heeft ontvangen om kennis te nemen van de volledige tegen hem ingebrachte beschuldiging en dan met kennis van zaken besluit om een schikking te treffen, moet hij – zodra deze schikking met het openbaar ministerie is getroffen – de toestemming van de medeverdachten verkrijgen, zodat de rechter deze ten gronde kan onderzoeken.
- 30 Volgens de verwijzende rechter heeft de uitoefening van het recht als bedoeld in artikel 6, lid 3, van richtlijn 2012/13 direct gevolgen voor de doeltreffendheid van de maatregelen die in het nationale recht ter beschikking staan – met name wordt hierdoor de mogelijkheid om een schikking te treffen beperkt – wat tot de conclusie leidt dat het recht van de verdachte om informatie over de beschuldiging te verkrijgen in aanzienlijke mate wordt beroofd van het nuttig effect dat vereist is om een eerlijk proces te waarborgen, mede gelet op de daadwerkelijke uitoefening van de rechten van de verdediging.
- 31 Het nuttig effect van gedetailleerde informatie over de beschuldiging ingevolge artikel 6, lid 3, van de richtlijn komt tevens tot uiting in de mogelijkheid voor de verdachte om met kennis van zaken te beslissen hoe hij zijn rechten van verdediging wenst uit te oefenen, waaronder ook het treffen van een schikking. Tegelijkertijd wordt hij echter tijdens de gerechtelijke fase als automatisch gevolg van de uitoefening van dit recht geconfronteerd met de beperking dat hij de toestemming van alle medeverdachten en hun raadsliden moet verkrijgen voordat de rechter zich over deze schikking kan buigen.

- 32 Volgens de verwijzende rechter kan een dergelijke beperking uitsluitend in het licht van artikel 52 van het Handvest gerechtvaardigd zijn en hij verwijst in dit verband naar zijn overwegingen met betrekking tot de tweede vraag.
- 33 De verwijzende rechter zet uiteen dat de situatie in de onderhavige zaak in zoverre verschilt van de situatie in arrest Moro dat PT de beperkingen met betrekking tot de behandeling van de getroffen schikking door de rechter, niet zelf door zijn eigen handelingen heeft veroorzaakt. Het tegenovergestelde standpunt zou betekenen dat hem wordt verweten dat hij gebruik wenste te maken van zijn in artikel 6, lid 3, van de richtlijn bedoelde recht om gedetailleerde informatie over de beschuldiging te verkrijgen, voordat hij besluit een schikking te treffen. Een dergelijk verwijt zou het in deze richtlijn erkende recht op informatie over de beschuldiging verregaand uithollen.

WERKDOCUMENT